



Tuần Báo Vô Vi

12 tháng 6 năm 2011

Số 33

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé đang đi trong thời gian thay đổi liên liên, tâm trạng của Bé có cảm thấy thay đổi không ?
- 2) Hôm nay Bé định cứu người nữa à ?
- 3) Gia đình nhà giàu hậu quả rất lắm chuyện, tại sao ?
- 4) Bé đến Philippines đã được bốn hôm, Bé nghĩ sao về người dân ở đảo này ?
- 5) Người cứng đầu khác hơn người thường chỗ nào ?
- 6) Tu thiền có ích lợi gì cho người cứng đầu không ?
- 7) Ngày lễ Giáng Sinh Bé có làm gì không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 19 tháng 11 năm 1992 1) Hỏi : Bé đang đi trong thời gian thay đổi liên liên, tâm trạng của Bé có cảm thấy thay đổi không ? Đáp : Thưa, lúc nào tâm trạng của Bé cũng không có không gian và thời gian, óc sáng là óc làm việc. Bé nhìn xem mọi người trên phi cơ đều mệt mỏi và ngủ yên, Bé lại học được bản chất tự nhiên và hồn nhiên của mọi người đều có. Ngược lại, Bé khác hơn mọi người là Bé thức trong lúc mọi người ngủ, vẫn niệm Phật thường xuyên. Bé không cần phân biệt đường dài hay ngắn, Bé một mực hướng thượng như thường nhật, không cảm thấy mệt, nhưng cảm thấy ê đít vì ngồi lâu, trở qua trở lại là xong. Xác người cần giữ óc khỏe và thanh tịnh là cần thiết. Bé đi phi cơ Bé rất ít ngủ nhưng tim vẫn khỏe. Kệ: Chon tu thanh tịnh tự hướng về Vô sanh sáng óc chẳng bối bê Quang chiếu tình đời tâm thức đạo An vui tiến hóa chẳng còn mê.	Ngày 20 tháng 11 năm 1992 2) Hỏi : Hôm nay Bé định cứu người nữa à ? Đáp : Thưa, Bé chỉ biết tiếp tục học hỏi vô sanh và bất diệt của phần hồn. Bé trót hứa thăm một bạn già 90 tuổi đang lâm bệnh, Bé đã đặt niềm tin nơi Trời Phật đã từng cứu được người hiền lương. Hôm nay Bé phải dần thân làm việc này. Bé cảm thấy bộ đầu của Bé rất dồi dào trong tinh thần cứu giúp vì người này đã làm phước giúp những người tỵ nạn Việt Nam, trong lúc ấy Bé cũng là tỵ nạn tại Phi Luật Tân. Ôn ấy Bé không bao giờ dám quên, Bé rất quý trọng hạnh đức của người. Kệ: Bé quý Bé thương kẻ cứu người Âm thầm tận độ óc sáng tươi Diu người qua cảnh Trời ban phước Quý trọng thanh cao rõ ý người.
Ngày 21 tháng 11 năm 1992 3) Hỏi : Gia đình nhà giàu hậu quả rất lắm chuyện, tại sao ? Đáp : Thưa, tiền như nước, nước nhiều thì nó chảy mạnh theo luật nhân quả, ứ đọng hay là tràn ngập phá vỡ bờ đê. Có đến có đi tùy theo sức chứa chuyên chạy theo nguyên lý tự tan của phước đức. Lớn thuyền thì lớn sóng, nhỏ theo luật nhơn quả mà kết thúc. Nhà giàu mà biết được tu học thể thiên hành đạo thì hậu quả phần hồn sẽ được thanh nhẹ ở giờ phút lâm chung. Cõi âm sẽ có chư Tiên đón rước vui vẻ, hạnh đức được thăng hoa. Kệ: Hướng thiện thân tâm sống an hòa Dứt thế bình tâm tiến tiến xa Tránh khổ đời nay thiết thiết tha Thương dân thanh nhẹ tâm phân hòa.	Ngày 22 tháng 11 năm 1992 4) Hỏi : Bé đến Philippines đã được bốn hôm, Bé nghĩ sao về người dân ở đảo này ? Đáp : Thưa, Bé nhận thấy người dân ở xứ này đang sống trong niềm tin đối với Chúa, bằng lòng sống trong mọi sự kích động của thời tiết thiên cơ, vẫn an vui trong nghịch cảnh, tình Trời lúc nào cũng chiếu cố cho họ có cuộc sống an vui. Dân của xứ này chịu xuất ngoại tìm việc làm và học hỏi thêm. Nhiều nơi được trang hoàng như nước ngoài, áp dụng ngôn ngữ bằng Anh Văn, chạy theo đà tiến của Tây Phương, xe cộ đầy đường, tạo ô nhiễm mà không hay, đua nhau giành của Trời, tưởng lầm là Chúa ban! Kệ: Phản Hồn vất vả sống không an Khấp xứ tranh đua tự bạc bàn Mối lợi giữa người gây chấn động Cảm vui nhưng khổ vẫn cầu an.

Ngày 23 tháng 11 năm 1992 5) Hỏi : Người cứng đầu khác hơn người thường chỗ nào ? Đáp : Thưa, người cứng đầu hay đa nghi và tự ái, chủ quan không chịu phục lụy bất cứ một ai, giàu tình cảm, thường bị nữ giới quyến rũ, chịu thiệt thòi, không muốn lần áp ai cả, học bao nhiêu hay bấy nhiêu, không chấp nhận sự bắt buộc của người khác, thích làm việc nghĩa và bị bạn bè lường gạt. Kệ: Thích vui chẳng muốn tạo tâm phiền Thích ghé đàn anh thích sống yên Đi lại trong vòng ham tiếc của Khó tu khó tiến khó tham thiền.	Ngày 24 tháng 11 năm 1992 6) Hỏi : Tu thiền có ích lợi gì cho người cứng đầu không ? Đáp : Thưa, tu thiền rất có lợi cho người cứng đầu, sẽ ổn định hơn, hồn xác phân minh, tự dẹp được sự ham muốn bất chánh, cuộc đời sẽ không còn lận đận nữa, hướng thiện tu học, sự nghiệp tâm linh càng ngày càng sáng suốt, giải tỏa được tánh hư tật xấu, chỉ có tiến chứ không có lùi, tự khám phá được nhiều sự thanh tịnh tốt đẹp. Kệ: Giải mê phá chấp chuyển hành trình Khai thác tâm linh tự thức mình Không có có không tâm giải tiến Không còn mê loạn tự phân trình.
Ngày 25 tháng 11 năm 1992 7) Hỏi : Ngày lễ Giáng Sinh Bé có làm gì không ? Đáp : Thưa, Bé không có tiền bạc như người khác, Bé chỉ có tâm tu hướng thiện cầu nguyện cho mọi người sớm thức tâm, chung hưởng hòa bình. Trong dịp này đủ loại người muốn thành đạt mọi sự tốt đẹp nhất trong cuộc đời sống còn trên mặt đất. Tâm hướng thượng được ban chiếu, cuộc vui chung hợp gia đình đón từ quang của Chúa trong ý niệm thương yêu và đẹp bỏ hận thù, Bé không làm chuyện bề ngoài, nhưng Bé tự xây dựng bên trong của Bé mà thôi. Kệ: Tự mình khai triển thức sang tòi Tâm đạo khai minh rõ chính ngôi Ai hướng tâm linh tùy ý thức An nhàn thanh nhẹ sống không tòi.	

Bính Thìn Mậu Ngọ (tiếp theo)

...

Diễn thanh hòa hợp hai miền
Đạo đời diễn tiến đẹp phiên một bên

Đạo đời diễn tiến, diễn thanh hòa hợp hai miền, đời và đạo cũng nhờ diễn thanh. Nếu mà chúng ta ý thức được phần diễn thanh chúng ta hòa hợp hai miền thì đạo đời diễn tiến đẹp phiên một bên. Chúng ta dùng cái thanh diễn để cho nó tiến hóa, trước cũng có thanh dự vô mà thanh càng thanh hơn thì cái phiên nó phải ở một bên.

Nguy nga trung giới sẵn nền
Quên mình giúp họ đáp đền nghĩa ân

“Nguy nga trung giới”: Ở thế gian chúng ta thấy ngay trung tim của chúng ta là trung thiên thể giới sẵn nền sự sáng suốt nó hóa giải. Nếu các bạn tu thì các bạn thấy. Còn ở bên trên kia cũng vậy nữa trung thiên thể giới phần hồn được tiến lên rồi thì các bạn thấy sẵn sàng lâu dài nguy nga còn tốt đẹp hơn thế gian nữa.

“Quên mình giúp họ”: Lúc đó, chúng ta chỉ tiến trong sự thích thú tiến giải cởi mở để phân giải cho mọi người được tiến. *“Đáp đền nghĩa ơn”*: Bởi vì, chúng ta là mang thể xác thể gian, ăn uống, ăn mặc của các bạn đang vay cả càn khôn vũ trụ từ kiếp này tới kiếp kia thì các bạn không đền đáp cái nghĩa ơn đó thì hỏi các bạn thua hơn con thú nữa.

Cho nên, chúng ta tu, chúng ta càng ngày càng thấy thiếu nợ nhiều, chúng ta phải trả nhiều hơn là vay. Vì lý do đó, cho nên người tu người ta chỉ lo trả hơn là vay thêm. Cho nên, từ miệng từ lỗ tai, từ cặp mắt của các bạn nhiều khi các bạn vay thêm không hay. Nhưng mà mình tu rồi thanh nhẹ mình phóng điện ra thì mình chỉ trả chứ không vay. Cho nên, nhiều người không thực hành cái pháp này thì vay nhiều hơn trả, là thấy cái gì cũng muốn, thấy cái gì cũng thích, thấy cái gì cũng muốn chiến thắng người ta. Từ cái miệng nói bậy nói bạ đem cái khẩu nghiệp vô, rồi khinh khi đầu này, đầu kia, đầu nợ mà không biết, chính mình đã khinh khi mình, và mình đã làm khó khăn cho mình mà không hiểu. Rồi sanh ra

những cái sự thắc mắc, gút mắc ở trong nội tâm làm cho mình đau khổ mà không hay, rồi đổ thừa người này, người kia, người nợ, chính mình đã làm. Cho nên, tôi khuyên các bạn tu phải từ từ để đóng bớt tất cả những hành động đó, Từ cái miệng của các bạn, cặp mắt các bạn, lỗ tai các bạn nghe cái chơn chánh để học. Còn cái tà tâm động loạn đó có thể nguy hại tới người khác, chúng ta không nên làm điều đó. Là đã nhờ, đã giúp cho các bạn mỗi đêm có soi hồn, pháp luân, thiên định là tổng giải những phần ô trược của thể gian có thể thâm thập hằng ngày bất cứ giờ phút nào làm cho các bạn phiên muộn. Đó, cho nên cái pháp này nó giúp đỡ một phần rất lớn cho các bạn, nó là phương tiện cho các bạn tiến hóa và phương tiện để cho các bạn đi.

Một năm đã qua, năm nào cũng qua chúng ta thấy: qua rồi chúng ta thấy ta trước, năm ngoái tôi trước hơn năm nay, tháng trước tôi xấu hơn tháng này. Tôi ăn năn tôi sửa. Tôi sửa để tôi trở về thực chất sáng suốt của tôi. Tôi ở trong tối tôi hiểu rõ cái giá trị của tối, rồi tôi ở trong sáng tôi phải minh bạch sự sáng. Đó, lúc đó tôi mới là người tu, tôi mới tìm hiểu cho tận cùng, chớ đừng nói tôi ý lại nơi Trời Phật, tôi nhờ Trời Phật, tôi phải tiến gần sự thanh cao của Trời Phật, tôi tiến gần sự sáng suốt của muôn loài vạn vật thì tôi là người văn minh trong tình thế xây dựng bất cứ lúc nào. Cho nên, các bạn đã có một cơ hội rất tốt đẹp là chặn bớt những hành động xấu xa của các bạn từ lời ăn tiếng nói và tư tưởng xấu và cá tánh ác trước làm điều sai quấy bất chấp kẻ lớn người nhỏ. Đó, những cái phần đó là các bạn cũng đủ hiểu lấy trong thâm tâm của các bạn rồi thì các bạn thấy không phải ở kiếp này mà các bạn gieo cho các bạn đâu, nhiều kiếp rồi. Sự hung hăng của các bạn rất nhiều, sự ác trước của các bạn rất nhiều. Rồi bây giờ các bạn ngộ rồi các bạn thấy mượn cái pháp này mà để giải tất cả đi ngắn mà giải được nhiều kiếp của chúng ta. Cho nên, chúng ta chỉ trả không vay sẽ tiến tới gần Phật Tiên và định luật sáng suốt của chân lý và tạo hóa. Cho nên, càng ngày càng tu, rồi đây các bạn sẽ thấy: sang năm đây các bạn sẽ rảnh hơn, tu hơn. Khi mà các bạn rảnh tu hơn thì những cái nghịch cảnh

và những cái khổ não, nó sẽ tới với các bạn. Mà cái khổ não đó là cái gì? Là những bài học thích đáng để cho con người tiến hóa. Một bài học để thử thách bộ óc sáng tạo của các bạn và thử thách cái thanh điển của các bạn ở đâu, ai an ủi các bạn hơn là bạn tự an ủi.

Cho nên, chúng ta tự lực cánh sinh, tự hành tự tiến. Cái phương pháp này không ỷ lại nơi ai hết nhưng mà lo công phu. Bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải dùng cái công phu để áp giải. Các bạn thấy rõ rồi, các bạn soi hồn làm ổn định thần kinh xuất phát trước khí, mà lưu thanh điển ngay trung ương bộ đầu, rồi các bạn làm pháp luân đem tất cả những thanh điển của căn khôn vũ trụ trở lại lọc một lần nữa trong cơ tạng của các bạn. Làm nhiều chừng nào thì các bạn được nhẹ chừng nấy, nhiều chừng nào thì các bạn thấy các bạn vượt khỏi sức hút của hồng trần động loạn, trước kia các bạn không làm pháp luân không thiền định ai đặng vì thì các bạn xen vô lo âu cho họ. Rồi các bạn thiền triền miên rồi thì các bạn thấy cái việc đó nó xảy ra, đó chẳng qua cái nghiệp duyên của người đó. Nhưng mà cái nghiệp người đó là sao, tội họ sao? Không tội, họ học để họ tiến, họ đang học trong chu trình tiến hóa

của họ vì họ chưa học qua bài này họ phải học. Còn mình học bài này xong rồi, mình phải đi học bài khác nữa. Học bài động rồi tới học bài tịnh, học bài tịnh rồi đi tới cực thanh cực tịnh nữa. Đó, cho nên chúng ta luôn luôn có bài học ngay trong gia cang, ngay trong cơ thể, ngay trong tư tưởng, ngay trong một tiếng ồn, tiếng vang của bên ngoài cũng như căn khôn vũ trụ. Càng ngày các bạn, lỗi tai các bạn sẽ nghe rõ hơn và xa hơn. Các bạn đi trong trung tâm căn khôn vũ trụ, các bạn mới thấy tình thương rung động của phần thanh điển Vô Vi đang trợ giúp bạn và điều dắt bởi các bạn và cởi mở tâm hồn cho bạn để bạn tự giác và tự giải tỏa mọi sự u sầu, ngộ nhận, thiếu kém, yếu hèn nó đã thu hút những cái chuyện bất chánh. Cho nên, chúng ta phải lấy cái không làm đích xóa bỏ tất cả những sự thù hận của nội tâm mà để dẫn phần hồn tiến hóa.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 05/02/1978)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011

Ban Tổ Chức Du Hành Đạo Pháp xin thông báo các tin tức về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp và các thông tin khác như sau:

1. Ghi danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 tại Siem Reap:

Chúng tôi xin thông báo cùng quý bạn đạo thời hạn ghi danh với giá tiền ghi trong Phiếu Ghi Danh sẽ là vào cuối tháng 7. Sau ngày này giá tiền có thể thay đổi tùy theo số phòng khách sạn dành thêm cho Ban Tổ Chức. Vì vậy quý bạn nào dự định tham dự Đại Hội xin vui lòng liên lạc với Ban Tổ Chức sớm để giữ phòng với giá tiền trong Phiếu Ghi Danh.

Phiếu Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 được kèm theo đây hoặc lấy xuống từ website: www.voviphatphap.org

2. Xin quý bạn giúp chuyển email hoặc thông báo các thông tin này đến các bạn đạo vùng mình.
Chân thành cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Kính thư,
Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduhanhdaophap@gmail.com



HỒN PHÁP

*Dù ai trăm thứ bộn bề
Nhớ hồn giáo pháp quay về tỉnh tu
Dù ai vương đám mây mù
Gắng về giáo pháp an du cõi lòng.
Pháp là thuyền nhỏ qua sông
Cứu mình vượt khổ, khỏi vòng trầm luân.*

Khi các bạn làm một bài thơ tả về một chủ đề nào đó thì bạn phải hòa nhập tâm hồn mình vào vần thơ đó thì mới có hồn thơ. Còn khi bạn nhận một cái pháp nào đó để hành triển tu tâm sửa tánh thì phải hết lòng với nó thì mới có cái hồn pháp; cho nên pháp chỉ là miền đất hứa cho những ai biết yêu quý và sống chết với nó.

Cuộc đời chúng ta đã gặp quá nhiều khổ nạn, cuộc sống trăm bề lo toan, hết sự kiện này tới tình huống khác, cái nào xảy ra cũng thế, như những cơn sóng cuồng nộ đập vào con thuyền nhỏ của mình, nếu ta chạy theo ngoại cảnh để đối phó với nó mà quên hành pháp thì tâm trí sẽ bất an, động loạn, chẳng khác nào buông con thuyền mà ngụp lặn trong sóng gió duyên nghiệp, tự khắc sẽ bị cuốn trôi theo theo dòng sông oan nghiệt.

Chúng ta không nên đổ thừa cho số mệnh mà quên đi sự phát triển điển quang, nghiệp duyên ai cũng phải có từ người đời qua người đạo, cho nên khổ nạn ai cũng đều phải trải qua trong kiếp sống con người, mình không thể nói rằng mệt mỏi quá, chán nản quá không còn tâm trí để công phu luyện đạo.

Chúng ta suy nghĩ lại, Tu là phải luyện, Đạo là phải tồn tâm dưỡng tánh, công phu hàm dưỡng pháp lực thì khi nạn xảy tới, tự nó sẽ bị hóa giải một phần, cộng với sự mạnh mẽ của người tu khi có lòng dũng cảm hướng thượng thì ta mới yên lành trong cơn sóc của duyên nghiệp, chớ thiếu 2 yếu tố đó thì người tu cũng là người bình thường không khác, cũng rên rĩ khóc than khi chướng nạn tới.

Thôi thì, có pháp để tu cũng là cơ duyên tương ngộ với Trời Phật, có thể cuộc đời còn lại của chúng ta sẽ cô đơn vì giải nghiệp thì làm gì còn rộn đám, rùm beng, nhưng mình ngẫm lại, có ai đi cùng với mình để qua bên kia cửa tử đâu, chỉ còn giáo pháp là hành trang mà chúng ta phải mang theo thôi.

T/G: TSP



NIỆM PHẬT GIẢI THÍCH THEO KHOA HỌC (tiếp theo)

...

Trở lại vấn đề Niệm Phật, khi chúng ta dùng ý niệm chậm rãi, rõ rệt từng chữ NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT. Rung động của lực tự như những mã khóa tạo thành chấn động lực kích động vào 6 luân xa trong bản thể, làm các trung tâm sinh lực này chuyển động phát ra năng lượng, giúp hành giả đạt được lực tâm thông tức siêu năng lực hay siêu giác quan (phải đầy công mới đạt được).

Niệm Phật bằng ý, sóng óc não sẽ rung động tương ứng cùng với nguồn sáng suốt của vũ trụ. Ví như Đài Hoa Sen luôn hướng lên bầu trời, nếu đài tinh xảo và đa hệ, nó sẽ thu được nhiều tín hiệu từ khắp thế giới và biến đổi những tín hiệu này thành những hình ảnh và âm thanh rõ nét.

Người niệm Phật đạt hiệu quả cao cũng tương tự như vậy, dần dần sẽ hiểu được nhiều điều mới lạ bằng trí tuệ trực giác.

Nếu thực hành thường xuyên, đi, đứng, nằm, ngồi đều dùng ý niệm, đạt đến chỗ “Niệm, thường Niệm, vô biệt Niệm” – Niệm thường xuyên, liên tục không gián đoạn, ví như hơi thở, lúc nào cũng thở.

Niệm như vậy khối óc chúng ta sẽ luôn luôn giao cảm với khối sáng suốt của vũ trụ, đại trí sẽ mở (tâm minh, trí sáng, huệ giác) – không học mà biết.

Nhờ có trí tuệ sáng suốt nên luôn tỉnh thức, không tạo nghiệp xấu, luôn luôn đem hiểu biết của mình giúp ích nơi nơi, cuộc sống luôn an vui thanh thoát. Như vậy có khác gì đang sống ở cõi Tây phương đâu ?

Phần chơn tâm (linh hồn) của chúng ta là phần sáng suốt thanh nhẹ ! Nhưng vì bị sức hút trần gian trì kéo, bị giam nhốt ở trong bản thể nặng trọc, bị lực cản lực trần không chế, nên sự sáng bị che ám đi. Nhờ Niệm Phật chúng ta tạo một đường dây vô hình, nối liền hồn với khối sáng suốt ở bên trên (Trung tâm đỉnh đầu kết nối với trung tâm sinh lực căn khôn vũ trụ)

Nhờ dày công hành pháp, phần hồn thông qua khối óc sẽ thu nạp năng lượng của vũ trụ liên tục cho đến khi tâm thức bừng sáng – tức là linh hồn đã thu nạp đủ năng lượng, vượt được sức hút hồng trần và bản thể, khi bỏ xác tức khắc nó sẽ bay về theo hướng đã định, như lực hút của từ trường, mà không cần ai đón rước cả.

Người tập pháp môn thiền cũng nên niệm Phật để hỗ trợ thêm cho việc tập thiền mau có kết quả. Vì tu thiền là để khai sáng chính mình, sống với chơn tâm và trí tuệ, hầu đạt đến chỗ giải thoát. Pháp môn niệm Phật cũng không đi ngoài mục đích đó, hai pháp đồng hành bổ sung cho nhau, như đi xe hai bánh thay vì một bánh.

Đức thầy thường nói : “Khối óc con người là vô cùng”. Khoa học hiện nay đã khám phá nhiều về khối óc, nhưng vẫn chưa giải thích hết khả năng của nó.

Họ cho biết – mặc dù nặng có 1.500gram, khối óc con người có 10 tỷ tế bào thần kinh (NEUROL). Từ khi sinh ra cho đến hết đời, con người chỉ sử dụng một phần nhỏ của khối óc.

Phải chăng nhờ hành Thiền và niệm Phật, chúng ta dần dần sẽ “đánh thức” những tế bào thần kinh cao cấp chưa sử dụng của khối óc, giúp nó phát sóng mạnh mẽ, giao tiếp được với khối sáng suốt của vũ trụ, nhờ đó đại trí sẽ mở ?

Điều này được chứng minh ở người tu Thiền và niệm Phật : Đỉnh đầu họ nứt, lõm hoặc nhô lên nhờ các tế bào thần kinh được kích hoạt phát triển.

Theo kinh nghiệm của tôi, lúc đầu niệm Phật nên mở băng của Thầy để có sự hỗ trợ về âm thanh thanh điển.

Khi ngồi niệm Phật quen rồi, thì đi đứng nằm ngồi, làm việc đều nhớ ở bộ đầu mà niệm (phải tập trung nơi đầu vì đó là điểm xuất phát của sóng óc não). Nhờ niệm nhiều và niệm liên tục, không gián đoạn – khối óc sẽ ghi vào bộ nhớ và tự động niệm. Khi ta nói chuyện nó vẫn phát sóng theo đúng sự giao động như khi dùng ý niệm – lúc ấy từ khối óc cho đến ngũ tạng đều âm vang tiếng niệm Phật, đây là niệm bằng trí nhớ - chớ không có niệm ra lời (khẩu khai thần khí tán).

Nếu hiểu như chúng tôi vừa trình bày, thì niệm Phật nhìn bằng nhãn quan khoa học, nó không phải là của riêng tín đồ Phật Giáo. Tất cả mọi người, không phân biệt tôn giáo, tuổi tác, quốc tịch, đều thực hành được, nếu muốn mở tâm trí để có được cuộc sống an vui sáng suốt, thanh tịnh và về lâu mở được sáu luân xa của mình.

Chánh Trung – Viết năm 2003



Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 17 tháng 11 năm 1972

Điển thông khai triển hườn chơn tánh
Bất động Vô Vi tự tiến hành
Khổ não bất tồn trí phát quang
Minh tâm kiến tánh mọi sự thành

Tu thời phải tự thực hành
Khai thông chơn điển phân ranh rõ ràng
Bầu trời thế giới hai đàng
Trước thanh đời đạo hai màn khác nhau
Bản thân thanh khí nơi đầu
Trước thời nơi rún cơ cầu đấu tranh
Chuyên lo thế sự hạ hành
Khó mà tiến tới cảnh thanh của Trời
Tu thời tự phải luyện đời
Trước thanh minh bạch thoát lời chân ngôn
Hồn khôn thăng tiến trường tồn
Thân hèn giả tạm ngũ ngôn tạm thời
Bên trong tự luyện vượt đời
Bên ngoài cảm ứng chuyển nơi thế tình
Đi đi lại lại một mình
Căn nào quả nấy thế tình đa đoan
Ước mong sớm được quy hoàn
Bồng lai tiên cảnh nơi an muôn đời
Tu hành liên tục chớ rời
Hành thông các nẻo hợp lời nhủ khuyên
Hồn ta thăng tiến triền miên
Tận nơi Phật giới sống yên muôn đời.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Bảy

ĐẠO ĐỊA NGỤC ĐẠO SẮT ĐẠO ĐỒNG LÓC DA MẶT

Phật Sống Tế Công
Giảng ngày 29 tháng 10 năm Bính Thìn (1976)

Thơ

*Dâm phong biến bố thực kham thương
Tội ác thao thiên thẳng hổ lang
Ký ngữ dương gian tham sắc bối
Cải đầu hoán diện mặc dương cuồng.*

Dịch

Thối dâm trần ngập thật là thương
Tội ác lừa Trời quá hổ lang
Nhấn nhủ dương gian phường hám sắc
Đổi đầu thay mặt chó điên cuồng.

Tế Phật: Lối đạo gian nan, người tu đạo bị ma quỷ thử thách không ngừng, ai là kẻ thuận buồm xuôi gió tới cõi Phật? Giữ vững niềm tin dầu chết chẳng rời, bởi chết vì đạo linh chứng sẽ tối cao. Gặp nghịch cảnh càng thêm nỗ lực, cắn chặt răng còn sợ gì gió quỷ mưa ma đầy Trời. Thánh nhân đã nói “*Kiến quái bất quái, quái tự vong*” (Thấy sự kỳ quái mà không cho là kỳ quái, sự kỳ quái đó tự tiêu tan). Đường đạo gặp chướng ngại cản trở, rút gươm tuệ chém tan tởm rồi, phải trải qua một phen lạnh thấu xương, mới mong hái được hoa mai nở, hương thơm ngào ngạt. Bữa nay đạo âm phủ sửa soạn lên đường. Con hãy lên tinh thần, phải cố gắng đi hết con đường gian truân này mới đủ gọi được là tay hảo hán kiên trì vì đạo.

Dương Sinh: Đa tạ ân sư đã khuyến khích, con tự biết nghiệp nặng không tu khó thoát khỏi ma nạn trùng trùng. Xin thầy yên lòng, con sẵn sàng theo thầy đạo cõi âm ty...

Tế Phật: Đã tới, mau xuống đài sen, bữa nay thầy trò mình dạo thăm Địa Ngục Dao Sắt Dao Đồng Lóc Da Mặt.

Dương Sinh: A! Ngục Quan cùng Tướng Quân đã ra trước ngục. Kính lạy ra mắt chư vị Tiên Quan, tôi là môn sinh của Thánh Đế tại Thánh Hiền Đường, bữa nay do Tế Phật dẫn đường xuống thăm quý ngục để viết sách Địa Ngục Du Ký hầu khuyên răn giáo hóa người đời để họ hiểu rõ những hình phạt mà các tội phạm phải chịu ở các ngục nơi âm phủ. Kính xin chư vị Tiên Quan cấp cho tôi các phương tiện để tìm hiểu.

Ngục Quan: Không có chi, chớ quá khách sáo. Thôi đừng quỳ, hãy đứng lên. Hoan nghênh Dương Sinh cùng Tế Phật đã tới thăm bản ngục, xin mời vào trong ngục tham quan.

Tướng Quân: Bản ngục là Địa Ngục Dao Sắt Dao Đồng Lóc Da Mặt, chuyên xử phạt những kẻ phạm nhân vô liêm sỉ, chẳng biết yêu da mặt. Mời hai vị vào trong.

Dương Sinh: Trước ngục âm binh áp giải biết bao tội hồn, nào gái nào trai, tuổi tác lớn có nhỏ có, kẻ nào kẻ ấy gục đầu, về mặt kinh hoàng tán đờm. Trước tiên dẫn tới cửa ngục biện lý để làm thủ tục khai báo, sau đó mới áp giải vào trong ngục.

Tể Phạt: Chớ có ngó lâu, mau theo Ngục Quan cùng Tướng Quân tiến vào trong ngục tham quan.

Dương Sinh: Ái chà, tiếng kêu khóc thảm thương từ trong ngục vọng ra... các tội phạm bị trói vào những cột sắt, quỷ binh đầu trâu mặt ngựa đang hành hình bằng cách dùng dao đồng, dao sắt lóc da mặt tội nhân, giống y hệt đồ tể lóc da heo ở các lò heo. Các tội hồn kêu khóc thảm thương, toàn thấy thịt đỏ máu rơi, chỉ nghe tiếng la mà không nhận ra mặt. Sau khi lột da, đầu bầy nhầy trơ sọ đỏ lôm, trông thật tàn nhẫn. Xin hỏi Ngục Quan, các tội hồn này đã phạm tội gì mà tới nỗi phải phạt tới ngục này để chịu khổ đau.

Ngục Quan: Một lời nói khó hết, chẳng thà kêu mấy tội hồn ra để Thiện Sinh hỏi cho tỏ tường.

Dương Sinh: Vậy thì tốt quá, có được chứng cứ cụ thể.

Tướng Quân: Nam tội hồn kia mau ra đây, hỏi còn sống làm ác thế nào, kể hết sự thực ra cho Dương Thiện Sinh người ở dương gian nghe.

Dương Sinh: Xin hỏi tội hồn, tại sao lại đọa lạc ở ngục này?

Tội Hồn: Lúc còn sống, cha mẹ tôi mất sớm, tôi không được giáo dục, bị người sai khiến cảm thấy khổ sở. Tôi bèn nghĩ ra kế dôi nghề làm ăn mày, mỗi nhà nếu cho một đồng, một ngày chia tay xin một trăm nhà cũng đủ sống rồi, có tiền tiêu lại đỡ cực. Nhưng thân thể tôi trắng kiện, sợ rằng chủ không cho nên mới ăn đói hai tháng, hằng ngày chỉ ăn chút cháo cùng uống nước lạnh, quả nhiên thân thể ốm o yếu đuối, lại còn lấy bùn đất bôi mặt cho lem luốc, mặc quần áo rách rưới, chân giả què, đi khắp nơi kêu gọi lòng thương xót của người để xin tiền. Gặp ai cũng than thở hoàn cảnh khổ sở, thân đơn chiếc, chân tàn phế, nhiều người nhìn tôi thương xót cho tiền. Có tháng được tới bốn, năm ngàn đồng. Về nhà lấy làm sung sướng lắm vì rất dễ dàng có tiền, tôi đến mặc đồ mới, ra phố ăn uống no say hoặc đến khu ăn chơi đàn điếm trụy lạc, cũng thường tới quán rượu say sưa, nghe nhạc dâm dục. Về sau vì muốn làm giàu, nên mỗi lần xin, xin từ mười đồng trở lên, người ta cho hai ba đồng đều không thêm lấy, do đó thường bị những kẻ hà tiện chửi mắng, không thêm ngó mặt. Sau khi chết bị Diêm Vương phán đày ở ngục này để chịu hình phạt lột da mặt, đau đớn vô cùng, hỏi hận thì đã trễ rồi.

Ngục Quan: Nghiệp súc sanh, nói về tội hồn này, kiếp trước không tu, sinh vào gia đình bất hạnh, không nghĩ là mình tuổi trẻ, sức lực cường tráng, chăm chỉ làm việc để mưu sinh, lại giả dạng tàn phế, mặt dạn mày dày đi ăn xin. Phạm kẻ có huyết khí phải lẫn lóc cho tới sơn cùng thủy tận, chứ đâu lại cúi đầu, chìa mặt ngửa tay ăn xin. Đã vậy lại còn đem tiền xin được tiêu phí trong chốn tửu sắc, thật quả là ngỗ ngược, quả là vô đạo. Lúc còn sống không thương da mặt để tới nỗi sau khi chết phải chịu hình phạt lột da mặt khiến không còn mặt mũi nhìn kẻ khác. Mong người đời đề cao cảnh giác. Trở lại ngục mau. Tôi kêu một tội hồn nữa ra để Dương Thiện Sinh hỏi tiếp.

Dương Sinh: Đa tạ Tướng Quân. Xin hỏi tội hồn, tôi thấy tội hồn chỉ mới khoảng ngoài ba mươi tuổi, tại sao còn trẻ mà đã chết, lại còn bị xử phạt đày ở ngục này?

Tội Hồn: Nói ra đã xấu hổ, lại càng thêm nhục tổ tiên. Năm mười bảy, mười tám tuổi, khi tôi còn học ở bậc trung học, thường rủ rê bạn bè tới công viên chơi, gặp con gái chạy theo chọc ghẹo, hoặc tán tỉnh kiêu đầu đường xó chợ, thường bị chửi là “*đồ lưu manh*”, “*đồ mất dạy*”, “*đồ mất dạy*”. Càng bị chửi tôi càng lấy làm hãnh diện khoái trá. Gặp những con đường vắng tôi thường chạy theo chọc ghẹo đàn bà, ôm đại eo con gái, hoặc lạng xe thò tay quấy phá thân thể phụ nữ, có lần còn dám cả gan cưỡng dâm một thiếu nữ. Tuy lúc sống chưa từng bị cảnh sát trừng trị, nhưng có lần cỡi xe thò tay mò bậy, bị một cô la to, tôi hoảng kinh, xe lao xuống vực tôi chết ngắc. Minh Vương giận dữ la tôi là có tánh ác mà không chịu sửa cho nên giảm tuổi thọ của tôi mười năm. Sau đó phán đày tôi vào ngục này để chịu hình phạt khổ đau. Đến nay đã hơn năm năm, phải trên mười ba năm nữa mới ra khỏi ngục. Rồi lại còn bị giao cho các điện khác xử tội để chịu hình phạt tiếp, thực đáng thương. Mong người nhân từ thay tôi xin với Minh Vương giảm bớt một hai phần tội của tôi.

Ngục Quan: Không được nhiều lời, ai biểu mi lúc sống chơi bời lêu lộng, không biết giữ lễ nghĩa liêm sỉ; dâm là đầu của mọi tội ác, làm tội thì mang họa. Đã thiếu học còn làm nhục tổ tiên, cha mẹ. Lúc còn sống không thương mặt của mi, chết đi chịu quả báo vì tội cưỡng dâm. Sau khi thụ hình xong sẽ giao mi qua điện khác để trừng phạt tiếp. Tướng Quân mau đem tội hồn này tổng giam vào ngục.

Tướng Quân: Tuân lệnh.

Tể Phạt: Thời giờ đã trễ, thầy trò ta chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường. Dương Sinh mau rời ngục.

Ngục Quan: Có điều chi thất lễ, xin Tể Phạt cùng Dương Sinh tha thứ.

Dương Sinh: Không dám, đa tạ Ngục Quan cùng Tướng Quân đã giúp đỡ để hoàn thành trách nhiệm viết sách. Xin từ biệt hai vị.

Tể Phạt: Mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, thầy có thể trở lại Thánh Hiền Đường.

Tể Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.



LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Ở thế gian luôn luôn tưởng rằng Trời Phật không biết. Tưởng hồn chúng ta chỉ một kiếp này mà thôi cho nên làm những chuyện che dấu loài người, lười biếng từ ở trong xương tủy mà ra rồi áp dụng hằng ngày tự mình sa đọa không hay cho nên tuổi trẻ phải cần tìm con đường tu. Tu để làm gì? Tu để khôi phục lại sự quân bình mà để cảm thức sự ân độ của Trời Phật đã nuôi dưỡng chúng ta. Chúng ta mọi người đang ngồi đây ai cũng có tội vì quá khứ không biết, không minh, không hiểu, làm sai; rồi bây giờ chúng ta ăn năn để chúng ta thấy tội ta. Chứ không phải nói - chú đó có tội, tôi không tội. Tất cả mọi người đều có tội. Vì sao tạo thành tội, vì sự tầm tót không hiểu biết nhưng mà Trời vẫn thương, độ cho mọi người có cơ hội ăn năn là để có dịp tu, để thức tâm, để trở lại với cái sự chơn chánh thánh hiền sẵn có trong nội thức chúng ta và lập lại quân bình nhiên hậu mới chuộc lại cái tội của quá khứ nhiều kiếp đã luân hồi tại thế học hoài, học mãi mà học không xong. Thì đâm ra nhiều khi các bạn tu ngồi thiền cũng vậy nữa cảm thấy mình động loạn. Đó là cái nghiệp chướng còn bao vây trong cái tâm thức mà chính ta chưa gỡ được cho nên phải dày công, làm sao gỡ? Phải dày công trong kiên nhẫn tu học thì chỉ giữ niềm tin bất diệt đó thì các bạn mới mong gỡ rồi. Cũng như trong bóng tối mà thanh tịnh thì tự nhiên nó bật ra một điểm sáng trong nội tâm. Phải trì chí mới đạt tới điểm đó còn nếu mà chúng ta nửa chừng nghi đạo này nghi đạo nọ thì chẳng có cái đạo nào thành hết. Các bạn đi khắp thế giới thiếu gì đạo nhưng mà có đạo nào thành. Đạo nào cũng nói giải thoát mà tâm ta thiếu kiên trì thì không bao giờ hưởng được cái chơn pháp thể hiện trong nội tâm. Cho nên các bạn phải cố gắng kiên trì, trì chí cái kiếp làm người là rất quý. Ngày hôm nay, chúng ta được làm con người trọn lành, được nghe thánh hiền, được truy tầm chơn lý để tìm hiểu con đường phải mà tự đi. Cho nên ngày hôm nay chúng ta hướng thiện để tìm sự lạc an trong nội thức nội tâm chúng ta thì chúng ta phải đầy đủ nhin nhục ngày qua ngày, năm qua năm, tháng qua tháng nhưng mà dòm lại thấy nháy mắt tóc bạc mắt lờ, lớn tuổi rồi tôi sẽ đi đâu mà giờ phút này tôi làm con người tôi còn chưa ăn năn, tôi còn chưa trở về với thực chất của chính tôi. Tôi còn chưa thấy rõ cái tội trạng của tôi và tôi ăn năn, hối cải để tôi hi sinh cái tánh hư tật xấu đang ô nhiễm hằng ngày trong nội thức của tôi. Tôi bỏ nó đi. Tôi lìa khỏi nó đi. Tôi trở về với sự thiện giác ở bên trên thì nhiên hậu tôi mới tìm ra một sự giải thoát rõ ràng cho chính tôi. Cho nên mỗi người tự tu tự đắc là vậy. Nó là một kỳ công chứ không có Tiên Phật thần thánh nào giúp mình hết. Đã giúp hết rồi, giúp trong lúc các bạn giảng lâm xuống thế gian các bạn có tay, chân, mình, đầu, đầy đủ, có thượng trung hạ biết phê phán cả Trời Phật nữa có sự thông minh đầy đủ nhưng mà các bạn không sử dụng cái quyền năng tối hậu để sửa mình trong chu trình tiến hóa là tha thứ và thương yêu thì luôn luôn bị kẹt và không có mở được trí thông minh. Nhiều người nói là tôi có lá bùa này là tôi được rồi. Nhiều người nói là tôi có ông sư này là tôi được rồi. Nhiều người nói là tôi có đọc chú này thì tôi không có sợ ma, mà chính mình đã đọc chú mà không sửa đổi tâm tánh ma quỷ, quỷ quyết của chính mình thì mình là con ma mà bùa chú có xài được đâu! Càng đọc ma càng hiện, càng đọc nghiệp càng kéo; chứ không phải đọc chú là hết nghiệp đâu. Chỉ có tu, ăn năn hối cải mới hết nghiệp. Cho nên nhiều bạn không hiểu, lấy cái tâm tánh làm đầu rồi bày chuyện này, bày chuyện kia, chuyện nọ. Tu được chút xíu tưởng là mình đắc đạo, kỳ thật vô cùng. Đức Phật tới ngày hôm nay thành công cũng không có nói chuyện đắc đạo. Cầu xin được đắc đạo mà thôi, không dám xưng là ta đắc đạo vì con đường đạo là con đường vô cùng tận. Mọi người phải học phải tiến nó mới đi tới chỗ sáng suốt. Cho nên nhiều người không hiểu mà nhầm lẫn ở chỗ đó, rồi bắt chước Trời Phật, bắt chước Thần Thánh, Tiên Phật, nuôi lòng phản nghịch tự chôn sống lấy mình mà thôi. Cho nên những hành động ở thế gian, có tay, có chân, có mắt, có mày đi

đứng hung hăng với thiên hạ rồi một ngày nào xuống Địa Ngục để lột da mặt, mặt mày gớm ghiếc nhìn ai nhưng mà đó là cơ hội cuối cùng mà Thượng Đế ân ban cho mọi người thấy rõ. Hồn của người chết xuống âm phủ bị giam, bị hành hình để chi? Đó là tình thương yêu của Thượng Đế vô cùng tận để độ con ngài thức tâm. Xuống ngộ cảnh đau đớn thức tâm mới có hồi sinh trở lại. Ngày hôm nay chúng ta được ngồi đây trở lại làm con người, chúng ta đã trải qua cuộc hành hạ đau đớn đó. Bây giờ, chúng ta nghe tới sự đau đớn khổ cực đó lòng ta cũng cảm động. Nhưng mà chúng ta không chịu thức tâm thì chừng nào chúng ta mới cứu rồi lấy phần hồn của chúng ta. Cho nên các bạn tu được nhiều tài liệu để các bạn có cơ hội thức tâm, có cơ hội nhìn lại cái thực chất của chính mình thì các bạn mới thấy rõ rằng -- tất cả thế gian là tạm. Tôi phải buông bỏ những tánh sân si, tam tối để trở về với thực chất tha thứ và thương yêu. Càng ngày càng nói rộng, thức hòa đồng càng ngày càng rộng để khai triển khắp nơi, khắp giới để chuyển tiếp những cái thanh lời, những cái nguyên lý của Trời Phật đã ân ban cho mọi nơi, mọi giới có cơ hội tu học, tự sửa, tự tiến.

(còn tiếp)

